

tissimumque est, ad sua excusanda atque tegenda vitia trahunt. Neque enim cuius, quid medium sit, perspicere licet, sed tantum viris prudentibus & emendatae voluntatis. Observatum etiam illis est, qui quotidiana doctrinae moralis praecepta tradunt, in virtute spectari medium non rei, ut in scholis loqui amant, sed agentis: ast hoc neminem definire posse, nisi qui, ut ipse ARISTOTELES loquitur, sit αὐτῆς Φρόνιμος. Ergo hic demum, quid medium sit, recte videt: ceteri non item. Improbi autem cum non sint Φρόνιμοι, horum sane iudicio standum non est, nisi forte de rebus agatur, quae naturali intellectus lumine a quouis possint diiudicari. Cordatis tamen etiam probisque quandoque contingit viris, ut affectu studioque propagandi virtutem abrepti, hic agantur intransuorsum, ut ante demonstratum est. Vnde ab aliis se rectiora edoceri, siquidem serio illis constitutum sit, virtuti operari, non aegre ferent.

s. VI. Illud adhuc, priusquam hinc discedamus, addendum, posse dictum CLEOBULI & in eum trahi sensum, quod inter omnia vitae genera laudandum maxime probandumque sit, quod inter abiectam sordidamque plebis conditionem, & Principum procerumque sublimem fortunam, medio positum est loco. Certe quibus, dispensante ita res mortalium Numine, eiusmodi vitae genus obtigit, eos non inconstantis fortunae temere obnoxios casibus, ita tamen, ut cum extrema paupertate colluctandum eis non sit, adeoque felices praeter ceteris dicendos, si modo hinc aestimanda felicitas, pronuntiat HORATIVS *: *Auream quisquis mediocritatem diligit, tutus caret obsoleti sordibus recti, caret invidenda sobrius aula.* Equidem concessum mortalibus non est, sibi ipsi fingere fortunam, nec habent eorum vota semper, quo cadant. Proinde & nostrarum partium est, contentum esse illa provincia, quam cuique demandavit DEVS, & in id saltem incumbere, ut eam rite ornemus. Existimo tamen, si cui libera daretur optio facultasque vitae eligendi genus, illum demum recte sibi consulturum, qui medio consistere loco velleret. Saltem id manifestum est, maximis se exponere periculis, qui in sublimia

lib. I. Ode
III.